

25. 3. 2018 - Tragikomické plány

1. čtení: Iz 52, 13-15

Píseň: 446 - Moudrosti poklad z nebe

Základ kázání: J 12, 12-26

Kázání: Milé sestry, milí bratři v Kristu,

a je to tady. Konečně! Konečně přichází požehnaný ve jménu Hospodinově! Přijíždí král a Mesiáš milovaný lidem. Ten, za kterým jde celý svět. Přijíždí Kristus, Pomazaný. Vyvolený, který křísí mrtvé. Konečně žid, jak má být.

I my mu ukažme, jak ho milujeme. Jak mu věříme. Vždyť křísí mrtvé, ten Lazar je hned támhle. Tolik mocných činů ho provází. Konečně někdo vyžene ty hrozné utlačovatele, ty příšerné Římany, celníky, malomocné, Araby a další, kteří jsou nám na obtíž. S Mesiášem konečně vjíždí mesiášský věk!

Konečně budeme happy, budeme šťastní, budeme dělat, co považujeme za správné a dobré. A vytoužený Mesiáš nám to zařídí. Nebude zla ani podvodu, Bůh sám nám setře slzy z očí - konečně je to vše tady!

Není se čemu divit, že za pouhých pět dní - na Velký pátek - nezůstal z tohoto zástupu jediný. Ani jeden. Nikdo z nich nepřišel volat, že chce vydat Ježíše. Pod křížem se neukázali tuplem. Není se čemu divit.

Vždyť ten Ježíš vjížděl na oslátku, které sotva udrželo jeho váhu. Neviděli, jak komický je vjezd Božího Mesiáše do Božího města na oslátku, z něhož Mesiáš dosáhne nohama na zem. Pro oči neviděli tragikomičnost celé situace tohoto „triumfálního vjezdu.“

Člověk pro oči nevidí. Pro uši neslyší. Vlastní očekávání, plány, předsudky i chtění zaslepují člověka víc než bolest a utrpení těch nejtěžších tragédií. Nesplněná očekávání, zklamané představy

bolí víc a déle než ty nejtěžší tragédie. Protože jejich původ je v očekávajícím samotném. Sám si je viníkem, působitelem, satanem.

Není se čemu divit, že na Velký pátek z toho halasného zástupu s ústy plnými víry, lásky a hosann nepřijde k Ježíšově soudu ani jeden. „Vždyť to mělo být všechno jinak...“ „Tak dobře jsme si to přece naplánovali...!“ „Zase další falešný Mesiáš...“

Přestože Ježíš usedl v odpověď na lid mávající palmovými listy na oslátko, aby ten, kdo má oči k vidění, viděl. Viděl skrze svoje očekávání a plány. Skrze své sny a představy. Až k syrové realitě Boží pravdy o světě.

Proto Ježíš hovoří o své smrti v Jeruzalémě. Ba dokonce o své smrti, bez níž je jeho život bezcenným. I těm zcela cizím, senzacechtivým Řekům praví: „Kdo miluje svůj život/duši, ztratí jej. Kdo nenávidí svůj život/duši v tomto světě, uchrání jej pro život věčný.“ Avšak člověk pro uši neslyší.

Ani učedníci nerozuměli. Proč Ježíš, když má v ruce vox populi, obyvatelé dokonce Jeruzaléma má omotané kolem prstu, proč jede tak trapně na nedospělém oslu. Proč k těm vyhecovaným nepromluví a neřekne něco moudrého? Nezíská je pro svou věc? A když mluví s naprostými cizinci, tak jim naopak říká něco o vzdání se svého života...? Ani učedníci, ti nejbližší, nerozuměli.

Také farizeové pochopili špatně: „Vidíte, že nic nezmůžete. Celý svět se dal za Ježíšem.“ Také pro oči neviděli. Pro velký zástup křičící hosanna, halleluja a vyznávající víru v Krista nevidí, že z toho zástupu nezůstane jediný. Za Ježíšem se nedal celý svět. Nedal se za ním nikdo. Proto zůstane na Velký pátek sám - obklopen jen svými nepřáteli. Ani farizeové pro oči neviděli a pro uši neslyšeli.

Kdyby si raději zakryli ústa. Jak farizeové, tak učedníci, tak ten halasný lid. Kdyby raději zahodili své iluze. Své plány, názory, očekávání a propočty na Boha, Ježíše i lidi. Konečně by pak spatřili, co jim nebylo vyprávěno. Porozuměli by tomu, o čem neslyšeli.

Totíž pravdě. Dokonce Pravdě. Prohlédli by k ubohosti vlastních projevů halasných i potutelných, extatických i hysterických. K ubohosti vlastních plánů, odhadů a počítání

následovníků. Prohlédli by totiž k ubohosti Ježíše Krista, Božího Mesiáše, vtěleného Stvořitele světa, který jede na oslátku, a přitom se musí odrážet nohama od země, aby se pod ním to oslátko nezkácelo.

Proto skutečně přijížděl Požehnaný, jenž přichází ve jménu Hospodinově. Mesiáš a Spasitel. Protože nesplnil očekávání ani jediného svého věrného. Jediného následovníka. Jediného učedníka. Všechny je zklamal, do jednoho. Ba dokonce je na to znovu a znovu dopředu upozorňoval. Všechna lidská očekávání vůči Mesiášovi i Bohu Ježíš zklamal.

Nevyhnal Římany. Nerozpoutal revoluci. Neroztrhl nebesa, aby v děsu utekl Pilát i s Herodem. Naopak před nimi oběma mlčel. Nechal se vláčet falešnými soudy a obviněními. Nechal se tak znetvořit, že lidé budou za dva tisíce let omdlávat jen u filmu Umučení Krista. Jaká síla to asi musela být tehdy naživo...? Kristus, Bůh sám, nevyužil předvolebních průzkumů, které z něj činily jasného favorita.

Není se čemu divit, že za pět dní bude Ježíš zcela opuštěn. Ačkoli na Květnou neděli byl obklopen horlivým zástupem těch, kteří mu vyznávali svou víru. Člověk zklamáný, zraněný vlastními očekáváními, jimž Bůh nikdy nepodléhá, je totiž člověkem zahořklým, uzavřeným, nevidícím pravdu. Právě pro své oči. Je člověkem neslyšícím pravdu. Právě pro své uši.

Nikdo z přítomných nepochopil Kristův vjezd. Co přináší. A co nepřináší. Vždyť to také nikoho z přítomných nezajímalo - podstatné bylo, jestli splní, co zástup chce. Co od Mesiáše zástup očekává.

Tak ani dnes křesťané většinou neslouží v první řadě těm posledním ve společnosti. Nevyučují dobré dogmatice - vždyť ji ani neznají. Nepřinášejí sebe sama jako živou oběť po vzoru Krista. Nýbrž vybírají si, co se hodí do vlastního života, názorů a očekávání. Ačkoli v průběhu let, stejně jako při vzjedu do Jeruzaléma, Hospodin v Kristu varuje, že to nebude fungovat. Že to přinese jen prázdnotu, zklamání, opuštěnost.

Člověk však stejně pro oči nevidí. Pro uši neslyší. Pro pohodlnost a vlastní ego nespolehá na Boha na oslátku. Pro svá očekávání se ohlušuje vůči tichému, temnému hlasu: „Kdo miluje svůj život, ztratí jej. Kdo mně chce sloužit, ať mě následuje. Ať jde k těm, ke kterým jsem vycházel já.“

Pochopí letos nějaký křesťan Květnou neděli? Uvidí tragikomického krále izraelského? Uslyší slova svého Mesiáše, která vedou ke smrti sebe sama za druhé, bez níž není vzkříšení?

Nebo zase vyhrají romantické a růžové brýle? Očekávání, že nás ten Bůh má přece rád, a tak si můžeme žít ve své spokojené bílé střední třídě? A všichni ostatní pryč?

Ale proč to všechno zní až podezřele shodně s očekáváními Ježíšových bližních?

Je to tady. Konečně přijel Mesiáš, Kristus. Požehnaný ve jménu Páně. A za rok to udělá znovu. A další rok zase. Ten, který zemřel pro Boží vůli a záchranu lidí, kteří ho nepochopili ani na Květnou neděli. Ačkoli zemřít nechtěl. Který znovu a znovu usiloval o vysvobození lidí z temných jeskyň jejich vlastních představ, plánů, výpočtů a předsudků. Přijel Mesiáš, který odmítal vládnout, ačkoli měl mandát lidu. Právě proto, že měl mandát Boží.

Konečně přijíždí Požehnaný, jenž přichází ve jménu Páně. A s ním Zákon i Milost, Pravda i Skutečnost. Vjíždí konec falešných očekávání. Konec lidské moci a nadvlády. Vstupuje konec nerovnosti, prohra pyšných a konečně vyvýšení a vítězství posledních a utlačovaných.

Hosanna?

Amen.

Píseň: 443 - Přijď, Králi věčný náš